

[Birgith Mogensen]

opgave at sørge for, at børnene bliver så godt udrustede, at de er i stand til at forvalte og videreudvikle den opgave, det er at føre vores samfund videre.

Hvordan det gøres, gives der ingen entydige svar på længere, men udgangspunktet må efter CDs opfattelse være familien. Det er forældrenes opgave at bibringe børnene de rødder, som er så vigtige for at give deres tilværelse mening. Jeg tror, at forældrene bedre end nogen andre kan give børnene de værdier, som er en forudsætning for, at de kan trives godt i vort samfund.

Derfor er det meget vigtigt, at forældrene er sig deres ansvar bevidst, og at de prioriterer børnene højere, end flere gør det i dag. Der er en vis sandhed i det, når socialministeren i redegørelsen skriver, at vi i de seneste år har forsøgt at gøre børn og unge usynlige, de er blevet puttet af vejen. Skarpt sat op er det, som om forældregenerationen er så egoistisk, at den slet ikke gider være forældre.

Mange betragter til dels deres børn som et varigt forbrugsgode til forsødelse af deres eget liv på linje med udenlandsrejser, bil osv. Jeg håber, at mange forældre meget snart vil ændre holdning og investere, så den moralske betalingsbalance kommer til at give overskud til gavn for vores børn.

Jeg ved, at fru Jytte Andersen har kaldt dette synspunkt for et snævert udgangspunkt i vurderingen af børnefamilierne. Dertil er kun at sige, at vi i CD betragter den overordnede målsætning, nemlig børns opvækstvilkår, først og fremmest som et spørgsmål om holdninger hos forældrene. Vi ser ikke børnenes vilkår som en absolut samfundsmæssig opgave, der skal løses på linje med betalingsbalancen og teknologiudviklingen.

I fagbladet Børn & unge har hverken fru Jytte Andersen eller hr. Carsten Andersen meget tilovers for den børnepolitiske redegørelse. Man finder ikke, at forventningerne er blevet indfriet, og man ser også med en vis skepsis på det udvalg, som socialministeren vil nedsætte. Hertil er kun at sige, at de forslag, som er kommet fra Socialdemokratiets side, er gamle kendinge, og ingen er vel længere i tvivl om, at det er nytænkning, der er brug for på området.

Det er på tide, at vi får brudt med de fastlåste institutionstilbud, som vi i dag giver forældrene og dermed børnene. Det er rig-

tigt, når socialministeren i sin redegørelse påpeger, at daginstitutionerne skal åbnes mere i retning af lokalsamfundet og omdannes til en slags lokalcentre, hvor dagplejemødre, forældre og ældre medborgere kan mødes. Jeg er overbevist om, at sådanne institutioner i langt højere grad end i dag vil inddrage forældrene.

Vi ved, at mange forældre står med et meget stort problem, når deres børn eller deres barn bliver sygt. Det rører os alle, når vi af og til hører om et barn, der må ligge alene hjemme, fordi forældrene ikke har haft mulighed for at blive hjemme. Her må samfundet træde til med et tilbud til forældrene, og jeg synes, at det er et spændende forsøg, socialministeren lægger op til i redegørelsen. Jeg vil gerne her spørge: er ministeren så langt fremme i sine overvejelser, at vi i dag kan få flere konkrete oplysninger?

Det er også vigtigt, at alvorligt syge børn har deres forældre hos sig, når de er indlagt på et sygehus, og i CD håber vi meget, at der bliver mulighed for at hjælpe disse forældre bedre økonomisk.

Der har været talt og skrevet meget om forældrebetaling i den offentlige debat. CD kan ikke gå ind for tanken. Det vil koste milliarder at lønne forældre for at passe egne børn, og de penge har vi ikke. Til argumentet om, at forældre med børn i institutioner får dækket en del af udgifterne, kan jeg kun sige, at vi alle betaler til vort velfærdssamfund, uanset om vi ikke bruger alle tilbudene. Og vil det ikke friste mange mænd til at overtale konen til at gå på forældrebetaling, hvis hun kan tjene mere på det end på et halvdagsjob?

Flere unge og børn har store problemer af social eller adfærdsmæssig karakter, og der kræves en særlig indsats for at hjælpe dem. Det drejer sig om ca. 16.000 børn og unge, der opholder sig uden for deres eget hjem med de sociale myndigheders medvirken. Heraf er ca. 500 børn anbragt uden forældrenes medvirken. Det er en meget alvorlig sag at skille børn og forældre fra hinanden. I sagerne omkring tvangsfjernelserne handler de sociale myndigheder ud fra barnets tarv, men hvordan med familiens tarv? Forældrene føler sig tit retsløse i samspillet med de offentlige myndigheder, og for at undgå de tragiske situationer er det, som socialministeren også understreger, meget vigtigt, at der sættes ind over for disse familier med kvalifi-